

Podstawowe dane recenzenta

prof. dr hab. Grażyna Bożek – Wota
Dziedzina: sztuki muzyczne
Dyscyplina : instrumentalistyka
Akademia Muzyczna im. K. Lipińskiego
we Wrocławiu
Wydział Instrumentalny
Katedra Kameralistyki

AKADEMIA MUZYCZNA
im. Stanisława Moniuszki
Wpłynęło dnia 01 09 2022 r
L.dz. nr RDA/
Podpis

Wrocław, dnia 21 sierpnia 2022 roku

R e c e n z j a

dotycząca oceny pracy doktorskiej Kandydata do stopnia doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka Pana mgra Bartosza Skłodowskiego, w związku ze wszczęciem przez Radę Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku przewodu doktorskiego

Zleceniodawca recenzji

Zleceniodawcą jest Akademia Muzyczna im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, Wydział Instrumentalny – pismo z dnia 8 lipca 2022 roku, nawiązujące do Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego nr 99/2018 – 2019 z dnia 15 kwietnia 2019 roku na podstawie art. 11 ust.1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki w zw. z art.179 ust.1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku *Przypisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.*

Dotyczy

Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. St. Moniuszki w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 2019 roku w sprawie:

- wszczęcia na wniosek Pana mgra Bartosza Skłodowskiego przewodu na stopień doktora sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej – instrumentalistyka
- wyznaczenie promotora w Osobie Pana prof. dr hab. Waldemara Wojtala

Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. St. Moniuszki w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2022 roku w sprawie:

- wyznaczenia recenzentów

Do nadesłanego mi przez Wiceprzewodniczącą Rady Dyscypliny Artystycznej Panią dr hab. Monikę Karwaszewską pisma sygnowanego datą 08.07.2022 roku, informującego o powołaniu mej osoby na funkcję recenzenta pracy doktorskiej w przewodzie doktorskim mgra Bartosza Skłodowskiego n.t. „Różnorodność stylistyczna sześciu Sonat fortepianowych Grażyny Bacewicz”, została dołączona następująca dokumentacja:

- Uchwała Rady Wydziału Instrumentalnego nr 99/2018 – 2019 w sprawie wszczęcia przewodu doktorskiego mgra Bartosza Skłodowskiego i wyboru promotora Pana prof. dr hab. Waldemara Wojtala w dniu 15 kwietnia 2019 roku oraz wyniki głosowania
- Uchwała Rady Wydziału Instrumentalnego nr 111/2022 w sprawie wyznaczenia recenzentów

w Osobach prof. dr hab. Grażyny Bożek – Wota z Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu i prof. dr Bronisławy Kawalli – Ryszka z Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie

Do dokumentacji dołączono wyniki głosowania w sprawie wszczęcia przewodu doktorskiego Pana mgra Bartosza Skłodowskiego - uprawnionych do głosowania jest 21 członków Rady, obecnych i uprawnionych było 16 osób. Oddano ważnych głosów 16. Brak głosów przeciwnych i wstrzymujących. Quorum w chwili podejmowania Uchwały było zachowane. Nie dostarczono głosowań w sprawie wyboru recenzentów.

Podstawowe dane o Kandydacie

Pan mgr Bartosz Skłodowski urodził się 2 stycznia 1993 roku. Studia muzyczne ukończył z wyróżnieniem w Akademii Muzycznej im. St. Moniuszki w Gdańsku w klasie fortepianu prof. dr hab. Waldemara Wojtala w 2018 roku. Bezpośrednio po studiach zgłębiał tajniki sztuki pianistycznej zostając studentem studiów doktoranckich w swojej Alma Mater, nadal współpracując z prof. dr hab. Waldemarem Wojtalem.

Swój warsztat pianistyczny doskonalił uczestnicząc w wielu mistrzowskich kursach, warsztatach, otwartych lekcjach pokazowych prowadzonych przez wybitnych artystów – pedagogów. Byli to:

- Andrzej Jasiński
- Wojciech Światała
- Zbigniew Raubo
- Piotr Paleczny
- Philippe Giusiano
- Anna Malikova
- Dang Thai Son
- Dora i Anastas Sławczew
- Volker Stenzl
- Bernard Goetzke
- Anna Domańska
- Andrzej Tatarski

Wspomniane wyżej kursy odbywały się w Gdańsku, Radziejowicach, Katowicach.

Kandydat prowadzi bardzo ożywioną działalność koncertową. Od 2014 roku do chwili obecnej wykonał ok.100 koncertów jako pianista – solista zarówno w kraju jak i za granicą.

Koncertował w Polsce w takich miastach jak:

- Gdańsk
- Gdynia
- Jelenia Góra
- Żelazowa Wola
- Duszniki – Zdrój
- Słupsk
- Warszawa
- Elbląg
- Rzucewo
- Kraków
- Katowice

A za granicą :

- Włochy – Barletta / 2018/
- Tajwan – Taipei /2018/
- Zjednoczone Emiraty Arabskie – Dubaj/2021/
- Słowenia -Ljubljana
- Belgia – Bruksela
- Czechy
- Niemcy

Wielokrotnie poddawał się weryfikacji biorąc udział w konkursach krajowych i międzynarodowych klasyfikując się często w gronie laureatów.

Wymienię najważniejsze:

- 2013 Ogólnopolski Konkurs Pianistyczny im. Fryderyka Chopina
Polska – Warszawa Półfinalista Konkursu
- 2016 „14 Concorso Internazionale di Esecuzione Musicale Premio Citta di Padova”
Włochy – Padwa IV Nagroda
- 2017 „20 Concorso Internazionale di Esecuzione Pianistica Premio Mauro Paolo Monopoli”
Włochy – Barletta I Nagroda i Nagroda Publiczności
- 2017 „51 Festiwal Pianistyki Polskiej – Estrada Młodych”
Polska – Słupsk Tytuł Laureata Estrady Młodych
- 2018 „X International Hamamatsu Piani Competition”
Japonia – Hamamatsu Zakwalifikowany do udziału
- 2019 „International Morocco Philharmonic Orchestra Music Competition”
Maroko – Rabat Tytuł półfinalisty

Za swoje osiągnięcia artystyczne kilkakrotnie został uhonorowany stypendium Rektora Akademii Muzycznej im. St. Moniuszki w Gdańsku, Urzędu Marszałkowskiego Województwa Pomorskiego oraz Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Ocena pracy doktorskiej – dzieła artystycznego wraz z jego opisem

Przedstawionym i przygotowanym pod kierunkiem prof. dr hab. Waldemara Wojtala do oceny dziełem artystycznym są dwie płyty CD pod tytułem „Różnorodność stylistyczna sześciu Sonat fortepianowych Grażyny Bacewicz”.

Dzieło wraz z opisem stanowi logiczną, uzupełniającą się wzajemnie całość.

Pierwszy krążek CD wypełniają nagrania w wykonaniu Pana mgra Bartosza Skłodowskiego takie Sonaty fortepianowe Grażyny Bacewicz:

- Sonata nr 1 /1930/
- Sonata /bez daty/
- Sonata na fortepian /bez daty/

Drugi krążek CD zawiera nagrania takich Sonat fortepianowych:

- Sonata nr 2 /1942/
- Sonata na fortepian /1949/
- II Sonata fortepianowa /1953/

Nagrania wszystkich Sonat fortepianowych Kandydat dokonał w 2021 roku w różnych miesiącach.

W sierpniu 2021 roku nagrał :

- II Sonata fortepianowa /1953/

W październiku 2021 roku nagrał trzy Sonaty fortepianowe:

- Sonata nr 1 /1930/
- Sonata na fortepian /bez daty/
- Sonata nr 2 na fortepian / 1942/

W grudniu 2021 Doktorant utrwalił na płycie CD dwie kolejne Sonaty fortepianowe:

- Sonata /bez daty/
- Sonata na fortepian/1949/czteroczęściowa

Nad realizacją i montażem czuwali : Piotr Rodak i Cezary Joczyn.

Dobór utworów i wykonanie ściśle koresponduje z tematem pracy doktorskiej. Prezentowane dzieła z wyjątkiem II Sonaty fortepianowej z 1953 roku, to fascynujący i odkrywczy materiał. W opisie dzieła artystycznego Autor wyjaśnia okoliczności zainteresowania samą kompozytorką Grażyną Bacewicz, jak i Jej fortepianową twórczością, zwłaszcza ocalałych Sonat fortepianowych, o istnieniu których wiedzieli tylko nieliczni.

W opisie dzieła artystycznego nie doszukałam się (a może przeoczyłam ?), osobistych refleksji Kandydata dotyczących pracy nad tym wyjątkowym materiałem. Próżno także szukać wyrażenia swojego uczucia, które być może towarzyszyło podczas opanowywania kompozycji. Mniemam, że odczytanie, realizacja, próba znalezienia klucza do interpretacji unikatowej treści muzycznej twórczyni Sonat fortepianowych, dostarczyła Doktorantowi sporo spostrzeżeń, pięknych wrażeń, i była inspirującym doświadczeniem.

Zainteresowany zadał sobie sporo trudu by spenetrować różne źródła dotyczące życia i twórczości Grażyny Bacewicz, a najistotniejsze, pozyskał dzięki uprzejmości córki – Aliny Biernackiej, szereg rękopisów, szkiców, zapisków sporządzonych ręką twórczyni. Zatem artystyczny dorobek kompozytorki przeleżał upchnięty gdzieś na dnie szuflady przeszło pół wieku, czekając na swój renesans.

Wszystkie nagrane Sonaty fortepianowe Grażyny Bacewicz, z pewnością wymagają od wykonawcy dobrego zamysłu, uchwycenia charakteru, zróżnicowania dynamiki, polotu, by nie powiedzieć – fantazji. Bez arsenału warsztatu umiejętności technicznych jak i wyrazowych, nawet najprostsze utwory nie będą interesujące. Prezentowane Sonaty, to przecież muzyka dość zawiła konstrukcyjnie, ale pisana wszak ręką twórczyni obdarzonej ogromnym talentem. Wszystkie nagrane Sonaty fortepianowe Grażyny Bacewicz, pochodzące z różnych okresów twórczości, w istocie związały właściwym dla swojego stylu językiem kompozytorskim polską muzykę.

Nagranie otwiera Sonata nr 1 z 1930 roku na fortepian. W kompozycji tej poetyka stylu szymanowsko – skriabinowska o nieco „męskich” cechach, od pierwszych dźwięków wprowadza klimat najwyższego skupienia, pozwalający na uważne i głębokie słuchanie. Pianista z rzadko spotykaną umiejętnością recytacji, odkrył przede mną, słuchającą, wiele szczegółów, mimo gąszczu zapisu. Przy czym Jego lewa ręka równie czytelnie i przekonująco „gadała”, kiedy prawa zmagiała się z błyskotliwymi układami skomplikowanych struktur rytmicznych.

Sensualistyczna, niemal wyrachowana środkowa część, w wykonaniu Doktoranta, dzięki koncepcji, z której emanuje ciepło i wielowarstwowość w nakładaniu na siebie barw i faktur, staje się mimo woli bliska słuchaczowi.

W części trzeciej sztuka polifonii na przemian ze wszystkimi meandrycznymi modulacjami jest mieszaniną energii, humoru, pastiszu przeplatane go liryzmem. W odtwórstwie grającego mgra Bartosza Skłodowskiego zabrzmiała bardzo interesująco.

Doktorant Sonatę wykonał z podziwu godną precyzją i klasycznym umiarem w budowaniu proporcji dynamicznych i agogicznych. Cała Sonata nr 1 brzmi klarownie, przykuwa uwagę ostrością konturów niczym ożywczy łyk krystalicznie czystej wody zamiast ‘przesłodzonego syropu”. Całość dopełnia przejrzysta pedalizacja, precyzyjna artykulacja, zróżnicowana czasami dla zmiany charakteru niektórych fraz. To wykonanie dobrze wyważone emocjonalnie.

Kolejnym dziełem na krążku CD 1 są dwie wersje niedatowanej Sonaty. Z niekłamaną satysfakcją słuchałam wykonania obu wersji niedatowanych Sonat Grażyny Bacewicz.

W obu wersjach wszechobecny styl *brillant* wyraźnie kontrastuje z Sonatą nr 1, a także następującymi po nich.

Kandydat z entuzjazmem szkicuje obie wersje niedatowanych Sonat, pięknie różnicując tematy i nigdzie nie szczędząc charakterystycznej nadwyrazistości. Pianiście udało się odczytać wymowę utworów i wyważyć główne elementy kształtujące ich oblicza. Opiniującą zachwyca mistrzostwo warsztatowe, doskonałe wyczucie formy, bynajmniej nie prostej.

Były w tej interpretacji chwile wzmożonej, wybujałej uczuciowości ale i narracji wprowadzającej w idiom medytacyjny (Andante misterioso), z wyjątkiem środkowego fragmentu (Allegretto), które tryska perlnością różnych przebiegów i schematów rytmicznych, wprowadzając na chwilę nastrój ożywienia i humoru. Zaś w części trzeciej – Finale, długie odcinki są nie pozbawione energii, nawet wewnętrznego żaru, a całkiem nieraz iście ravelowskiego brzmienia. Choć druga wersja niedatowanej Sonaty różni się we fragmentach zapisem nutowym w części I i w części II, to najbardziej zróżnicowana w samym materiale pod tym względem jest część III. Te same motywy tematyczne zostały uporządkowane w grupy trójkowe, co absolutnie zmienia charakter całej części; z osadzonej,

niewielki motyw bachowski, w drugiej wersji przekształcając się w spokojniejszą i nastrojową pulsację kołysankową (Vivace).

Dla mnie, jako opiniującej, z obfitej muzycznej propozycji płyt CD 1 i 2, wykonanie obu wersji Sonat niedatowanych było najbliższe emocjonalnie, duchowo i mentalnie.

Z uwagi na kontrast rozmaitych myśli i wizji dźwiękowych, pianista mgr Bartosz Skłodowski miał szerokie pole do popisu, z czego bardzo umiejętnie skorzystał. Podobało mi się utrzymanie rozwoju akcji muzycznej i sprośnięcie wszelkim trudnościom technicznym, i choć muzyka płynęła lekko, to kalejdoskopowe zmiany barwy następowały nadzwyczaj szybko.

Lata trzydzieste i czterdzieste XX wieku, w twórczości Grażyny Bacewicz oscylowały wokół neoklasycyzmu. Powstała w okresie trwania II wojny światowej w 1942 roku Sonata nr 2 na fortepian, to dojrzały neoklasycyzm. Miarowa rytmika i motoryka przebiegu sugerujące niepokój i napięcie z żarliwością wyrazu i harmoniczną pikanterią, najmocniej zaznaczyły się we wspomnianej wyżej Sonacie nr 2. Doskonale oddają technikę kompozytorską, której twórczyni będzie wierna do lat pięćdziesiątych.

Kandydat z nieprawdopodobną techniką wydobywa z partytury niezwykle bogatą skalę uczuciowych odcieni i doskonale zestraja z nią wszelkie środki czysto pianistyczne. Błyskotliwa technika pozwala pianście na gwałtowne zmiany nastrojów, ale też na elegancję w refrenach Ronda części III. Subtelne zamyślenie i liryzm II części (Largo), nadaje tej części charakter spontanicznego, intymnego wyznania malowanymi, szlachetnymi tonami i różnymi odcieniami piana. W sumie, interpretacja mgra Bartosza Skłodowskiego jest przemyślana w najdrobniejszych detalach a różnorodność emocji, ogromne wycucie barwy i nieskazitelna, przejrzysta technika, stawiają Doktoranta w rzędzie bardzo ciekawych wykonawców.

Dzieło artystyczne kończą dwie Sonaty fortepianowe, które powstały w najdojrzałym okresie twórczości kompozytorki. Grażyna Bacewicz około 1950 roku porzuca ścisły neoklasycyzm.

Jej muzyka od tej pory balansuje między ostro pulsującym rytmem a łagodną frazą liryczną i nieraz romantycznym patosem. Niemniej romantyzująca konwencja traktowana jest w sposób „klasyczny”, choć operuje nią z dystansu. Często sięga do motywu ludowego. Do głosu dochodzi pełen porywającej energii witalizm o często dowcipnych i rubasznych akcentach wyrazowych, dosadnych środkach wypowiedzi, zdecydowanej tematyce i żywiołowej rytmice.

Pierwsza w kolejności, to czteroczęściowa Sonata na fortepian z 1949 roku, a następna, to znana szerszej publiczności, jedyna wydana - II Sonata fortepianowa powstała z 1953 roku.

Kandydat w obu kompozycjach – Sonacie na fortepian z 1949 roku jak i II Sonacie fortepianowej z 1953 roku przedstawił grę przejrzystą i wyrazistą, utrzymaną w najrozmaitszych odcieniach barwowych, od pastelowych po jaskrawe. Jednocześnie zachował klasyczny umiar, dając jednocześnie upust energii we fragmentach naznaczonych estetyką folklorystyki i barbarzyństwa.

Pianista w obu Sonatach znalazł „złoty środek”, zarówno w kształtowaniu formy jak i ekspresji. Ogromny ładunek emocji, zrównoważony silną wyrazowością i ognistym temperamentem, świadczy o idealnym poczuciu treści i formy. Doktorant w całym przebiegu obu ostatnich na nagraniu Sonatach fortepianowych Grażyny Bacewicz, zdołał utrzymać napięcie i nasycone brzmienie.

Pan mgr Bartosz Skłodowski jako pianista, urzekł mnie lekkością, wdziękiem i wartością przebiegu szybkich temp, że o rozczarowaniu czy znużeniu podczas słuchania, nie ma mowy. Udowodnił, że umie słuchać, rzetelnie modelując każdą frazę, i co dość istotne; muzycznie oddychać.

Dodam, chciałoby się powiedzieć, że muzyka Grażyny Bacewicz bardzo sprzyja wykonawstwu Kandydata.

W tym miejscu chciałabym wtrącić osobistą refleksję. Należy pamiętać, że decydując się na pionierską prezentację nieznaną szerszej publiczności utworów znanego lub nieznanego kompozytora, właśnie na wykonawcach ciąży ogrom odpowiedzialności, bowiem ich wykonanie, staje się automatycznie wzorcowe.

W ocenie opiniującej interpretacja nie posiada słabych punktów, przynajmniej w tym repertuarze, zatem trzeba docenić piękne, wypracowane w każdym szczególe brzmienie, zwłaszcza w dobie estetyki wykonawczej naznaczonej piętnem permanentnego *forte*.

Mniemam, że Pan mgr Bartosz Skłodowski jeszcze nie raz pozytywnie nas zaskoczy, a ja, będę często przywoływać w pamięci znakomitą kreację wszystkich Sonat fortepianowych Grażyny Bacewicz.

Obok dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku elektronicznym, jego uzupełnieniem jest jego opis stanowiący wyjaśnienie tematu dzieła, jego muzycznej interpretacji, refleksji, rozważań i wysnutych wniosków.

Część opisowa składa się z trzech rozdziałów poprzedzonych wprowadzeniem – wstępem, podrozdziałów, podsumowaniem – zakończeniem, bibliografii, dwóch płyt CD oraz własnym opracowaniem rękopisów niewydanych Sonat fortepianowych Grażyny Bacewicz.

I tak:

1 CD – Sonata nr 1/1930/

- I Moderato e maestoso
- II Adagio
- III Allegro Ben moderato
- Sonata (bez daty)
 - I Allegro
 - II Andante misterioso
 - III Finale
- Sonata na fortepian (bez daty)
 - I Allegro
 - II Andante misterioso
 - III Vivace

2 CD - Sonata nr 2 na fortepian (1942)

- I Allegro
- II Largo
- III Molto Allegro
- Sonata na fortepian (1949)
 - I Moderato
 - II Andante sostenuto
 - III Molto Allegro
 - IV Molto Allegro
- II Sonata fortepianowa (1953)
 - I Maestoso. Agitato
 - II Largo
 - III Vivo

Pierwszy rozdział zatytułowany „Grażyna Bacewicz i Jej twórczość fortepianowa”, składa się z trzech części. Część pierwsza to życiorys kompozytorki z przybliżeniem Jej twórczości i działalności. Druga część, to przekrój kształtowania się języka kompozytorskiego na przestrzeni życia, zaś trzecia, to wpływ czynników na formowanie stylu twórczego na przykładzie Sonat fortepianowych Grażyny Bacewicz.

W rozdziale drugim Autor podejmuje trud szczegółowej analizy wszystkich Sonat fortepianowych kompozytorki, które składają się na dzieło artystyczne, ale bez wnikania w problemy wykonawcze i bez osobistych sugestii dotyczących ich rozwiązywania.

W rozdziale trzecim, będąc w posiadaniu rękopisów Sonat fortepianowych, Doktorant skupił się na poprawkach edytorskich nigdy dotąd niewydanych Sonat fortepianowych Grażyny Bacewicz. Mnie, jako opiniującej, najbardziej zachwyciły(jako same kompozycje) dwie niedatowane Sonaty, a ściślej mówiąc, dwie wersje tego samego utworu, zarówno od strony barwowej jak i analizy formalnej. Sąsiadujące w obu wersjach odmienne nieco nastroje jak głęboki liryzm i radosna żywiołowość wobec pozostałych Sonat, można by uznać za nowatorskie i godne wyartykułowania oraz zauważenia, bowiem Kandydat w szczególnie wrażliwy sposób podaje motywy, frazy, a nawet poszczególne dźwięki, smakując ich piękno.

Z całego przedsięwzięcia Doktorant wywiązał się bardzo dobrze. Chylę czoła pomysłowości i determinacji w poszukiwaniu przysłowiowych „białych kruków” w polskiej literaturze muzycznej, która coraz odważniej pojawia się w programach recitali czy koncertów kameralnych. Pan mgr Bartosz Skłodowski zadziwia idealnym zrównoważeniem emocji, spontanicznością utrzymaną w ryzach. Jego interpretacja – przekaz, był na tyle sugestywny, że słuchając wykonania Sonat fortepianowych Grażyny Bacewicz nie musiałam zastanawiać się nad proporcjami brzmienia, zawilościami tekstu, zagłębianiem w muzykę, a jedynie rozstrzygać interpretacyjne niuansy. Myślę, że Doktorantowi powiódł się pomysł w kontekście poszukiwań, ujawnianiu kontrastów, wspierając się oryginałami – rękopisami kompozytorki. Kandydat udowodnił, że jest dojrzałym artystą z bardzo dobrym warształem pianistycznym i z dużym doświadczeniem jako muzyk. Pracę zamyka podsumowanie wraz z bibliografią. Przyjęta przez Doktoranta formuła analityczna, charakteryzuje się dużą przejrzystością układu formalnego i bardzo mi się podoba. Dowodzi to dużej świadomości artystycznej i naukowej Autora. Niezwykle dociekliwe i subiektywne spostrzeżenia i uwagi, pozwoliły bardziej poznać osobisty stosunek z punktu widzenia psychologii muzyki. Praca doktorska składa się z dwóch ściśle korelujących ze sobą elementów dzieła artystycznego, dopełnionego zwerbalizowanym opisem. Te dwa połączone składniki wzajemnie się uzupełniają, stanowiąc wyczerpującą całość. Praca napisana jest zrozumiałym, komunikatywnym językiem, trafnie dobrane są także przykłady nutowe.

Konkluzja

Pracę doktorską Pana mgra Bartosza Skłodowskiego oceniam bardzo pozytywnie. Dzięki bardzo wysoko ocenionej przeze mnie sztuce wykonawczej Doktoranta i odpowiednim narzędziom badawczym, w wyczerpujący sposób rozwiązał przedstawioną problematykę. Praca jest niebanalna, ma walory historyczno – poznawcze. Jest wartościowym przedsięwzięciem historyczno – naukowym, przyczyniając się tym samym do rozwoju zarówno dyscypliny artystycznej reprezentowanej przez Zainteresowanego, jak i całej dziedziny sztuk muzycznych. Długi proces działania, doksztalcania umiejętności z zakresu sztuki muzycznej, zgłębiania własnej wiedzy, jawi przed nami w Osobie Doktoranta obraz w pełni ukształtowanego artysty i przyszłego pracownika naukowego. Osiągnięcia artystyczne i naukowe Pana mgra Bartosza Skłodowskiego, choć na chwilę obecną nie są ogromne, to trzeba zauważyć, że w czasach dominacji kultury masowej, stanowią znaczny wkład w samą dyscyplinę i są efektywnym przełożeniem na sferę nauki, dydaktyki i upowszechniania kultury oraz formowania estetycznych postaw polskiego społeczeństwa. Dorobek Kandydata należy docenić w szczególności także w aspekcie troski o zachowanie naszej tożsamości kulturowej.

Niniejszym stwierdzam, że Doktorant wykazał się wiedzą praktyczną i teoretyczną, a także umiejętnościami do prowadzenia pracy artystycznej.

W ten sposób Autor rozwiązał założone zagadnienia artystyczne i spełnił bez zastrzeżeń wymagania art.13 ust.1 Ustawy z dnia 14.03.2003 roku(z późn. zmianami) o stopniach i tytułach w zakresie sztuki.

Pracę doktorską Pana mgra Bartosza Skłodowskiego przyjmuje i wnioskuje o dopuszczenie do jej publicznej obrony.

prof. dr hab. Grażyna Bożek – Wota prof. zw.